

Nr 278.

Av herr **Dahlén**, om vissa förmåner för pensionerade banarbetare vid statens järnvägar.

Av de arbetargrupper, som ha sin anställning i statens tjänst, torde banarbetarna vid statens järnvägar vara de i ekonomiskt avseende minst gynnade, både vad det gäller ersättning för utfört arbete, och icke minst är den efter i regel mycket lång anställningstid erhållna pensionen mycket otillfredsställande. Som en liten förmån till den utgående pensionen hade före år 1929 varje pensionerad banarbetare rätt till två fribiljetter vid statens järnvägar. Genom en cirkulärskrivelse i slutet på år 1928 meddelade emellertid järnvägsstyrelsen, att denna förmån från och med 1929 skulle upphöra för efter denna tid pensionerade banarbetare. Efter förhandlingar med järnvägsstyrelsen erhöles slutligen rätt för dessa arbetargrupper att få åtnjuta förmånen av en friresa för varje år. De pensionerade banarbetarna äro självfallet mycket missbelåtna med denna inskränkning av en förmån, som de alltid beräknat som en beståndsdel ingående i deras i sinom tid erhållna lilla pension. Någonting i besparingssyfte kan heller icke denna järnvägsstyrelsens åtgärd innebära, utan återstår som resultat endast det berättigade missnöje, som blev en given följd hos vederbörande pensionärer av indragningen ifråga. Det förefaller således mer än berättigat, att riksdagen beslutar en återgång till de grunder, som i detta avseende voro rådande före år 1929.

Vad det gäller banarbetare i övre Norrland, så äro de i regel tvungna att efter erhållen pension flytta till en i klimatiskt hänseende bättre gynnad plats och framförallt till billigare ort, om de skola få den otillräckligt tilltagna pensionen att i någon mån räcka till för uppehållet. Denna förflyttning omöjliggöres i många fall av den omständigheten, att någon fri frakt för deras eventuella bohag icke tillåtes å statens järnvägar. Antingen blir pensionärerna tvungna att stanna kvar på den i klimatiskt hänseende mera ogästvänliga och även dyrare orten eller också sälja sina tillhörigheter till underpris och därigenom ytterligare försämra sina förut små ekonomiska möjligheter. Det förefaller vara ett mycket rimligt krav, som från dessa arbetargrupper framställes, när de kräva att i likhet med trafik- och maskinpersonal få rätt till fri frakt för sina till en vanlig bostättning hörande tillhörigheter till sydligare belägna platser i landet, som de själva torde få bestämma.

I anslutning till vad som härovan framhållits hemställas,

1) att riksdagen måtte besluta, att varje vid statens järnvägar anställd banarbetare vid tilldelande av pension även måtte garanteras rätt till två fribiljetter vid statens järnvägar för varje år, som vederbörande pensionstagare är i livet, samt

2) att banarbetare vid de norrländska järnvägarna vid pensionsålderns inträdande beredes rätt till fri frakt å statens järnvägar för sina till vanlig bosättning hörande tillhörigheter till annan del av landet, som vederbörande pensionstagare själva torde få bestämma.

Stockholm den 22 januari 1931.

J. P. Dahlén.
